

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **ABISTORE SPORT s. r. o.**, se sídlem U Cihelny 230/3, Hlučín, zastoupen Mgr. Ing. Petrem Křížákem, MBA, LL.M., advokátem se sídlem Purkyňova 787/6, Ostrava, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Kpt. Jaroše 1926/7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2021, č. j. ÚOHS-04727/2021/164/MDO, sp. zn. ÚOHS-R0092/2020/HS, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 8. 2022, č. j. 62 Af 17/2021-77,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 2. 2021, č. j. ÚOHS-04727/2021/164/MDO, sp. zn. ÚOHS-R0092/2020/HS, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 30. 4. 2020, č. j. ÚOHS-12949/2020/820/PBr, sp. zn. ÚOHS-S0380/2018/KD, dle kterého žalobce porušil zákaz stanovený v § 3 odst. 1 ve spojení s odst. 2 písm. a) zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské soutěže), a tím se dopustil přestupku podle § 22a odst. 1 písm. b) zákona o ochraně hospodářské soutěže. Žalobce v období od 26. 3. 2015 do 26. 9. 2018 vyzýval své odběratele prostřednictvím e-mailové

komunikace k navýšení cen dodávaného sportovního vybavení pro prodej konečným spotřebitelům na úroveň jím stanovených minimálních maloobchodních cen, přičemž na tyto výzvy odběratelé v uvedeném období přistupovali. Žalobce tedy uzavíral a plnil se svými odběrateli zakázané dohody o přímém určení cen pro další prodej, jejichž cílem bylo narušení hospodářské soutěže a k jejímuž skutečnému narušení došlo na relevantním trhu sportovního vybavení na území České republiky.

[2] Proti těmto správním rozhodnutím žalobce dále brojil žalobou ke Krajskému soudu v Brně, který ji však shora označeným rozsudkem zamítl.

[3] Shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného je srozumitelné a plně přezkoumatelné, přičemž neopomíjí ani žádnou vznesenou námitku. Za zákonné shledal časové vymezení přestupku, prokázání úmyslu i určení žalobcova podílu na vymezeném relevantním trhu. Za přiměřenou a zákonnou shledal i výši uložené sankce, která činila 1 851 000 Kč.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Uvedený rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností.

[5] Předně namítl, že se v jeho případě nejedná o zakázanou dohodu, neboť její dopad na hospodářskou soutěž je zanedbatelný. Jeho podíl na relevantním trhu činí toliko 0,06 %, a jeho jednání tak nemohlo hospodářskou soutěž jakkoliv narušit. Rozhodnutí žalovaného je v této souvislosti postaveno pouze na teoretických úvahách a ty vedou k nesprávnému závěru, že každá dohoda je potenciálně schopna narušit hospodářskou soutěž, nadto je nepřezkoumatelné.

[6] Stěžovatel dále rozporoval stanovení výše pokuty, která vychází z nesprávně zjištěného obratu, pouze z tržeb, aniž by zohlednila náklady a může tak být likvidační. Žalovaný měl také přihlédnout k jeho oddělení od polské mateřské společnosti (což neučinil).

[7] Závěrem namítl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, nedůvodné a svévolné, jestliže například délku protiprávního jednání stanovil pouze na základě jednoho e-mailu. Rovněž opomněl zohlednit polehčující okolnosti - že stěžovatel ukončil závadné jednání před vydáním napadeného rozhodnutí a že se dopustil přestupku poprvé. Naopak mu nesprávně přičetl k tíži úmyslnou formu zavinění.

[8] S ohledem na výše uvedené navrhl napadený rozsudek krajského soudu zrušit a vrátit věc k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podanou kasační stížnost považuje za nedůvodnou, přičemž setrval na závěrech uvedených ve svém rozhodnutí a následně aprobevaných krajským soudem v napadeném rozsudku. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost **není** důvodná.

[12] Soud, s ohledem na způsob, jakým je v dané věci v převážné části formulována kasační argumentace, považuje za nutné úvodem připomenout, že řízení ve správním soudnictví je ovládáno dispoziční zásadou, což platí i v řízení o kasační stížnosti. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s., je soud vázán důvody vymezenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), a proto preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti do značné míry předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Výše uvedené platí tím spíše, je-li kasační stížnost kuse zdůvodněna (jako v tomto případě). Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60). Rozsudek krajského soudu je přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s.

[13] Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byla kasační stížnost způsobila k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. Obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58: *„Uvedení konkrétních stížnostních námitek přitom nelze nabravit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítka směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem.“* Kasační přezkum je možný jen v rozsahu, v jakém k tomu stěžovatel svou formulací kasačních námitek vytvoří prostor. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti v rozporu s výše uvedeným napadá převážně rozhodnutí žalovaného, což se následně odráží ve způsobu vypořádání daných námitek (k tomu viz dále).

[14] Stěžovatel ve své kasační stížnosti uplatnil (mimo jiné) důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; to však pouze obecně, tj. bez bližšího upřesnění toho, kterého z dílčích důvodů zahrnutých v tomto ustanovení se konkrétně dovolává. Nejvyšší správní soud přistoupil nejprve k posouzení otázky (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozsudku. V jejím případě totiž platí, že nepřezkoumatelné rozhodnutí zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné lze přitom označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek.

[15] Kasační soud však konstatuje, že rozsudek krajského soudu (a ani jemu předcházející rozhodnutí žalovaného) není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je plně

seznatelné, jaké důvody soud vedly k výroku o zamítnutí podané žaloby. Nepřezkoumatelnost nelze vnímat jako subjektivní představu o tom, jak měl krajský soud o podané žalobě rozhodnout. Jde o objektivní překážku, která by Nejvyššímu správnímu soudu bránila závěry krajského soudu řádně přezkoumat. Tuto překážku Nejvyšší správní soud neshledal.

[16] Krajský soud jasně a srozumitelně odkázal jak na relevantní právní úpravu, tak související judikaturu správních soudů a zcela adresně přezkoumal jednotlivé úvahy uvedené v odůvodnění napadených rozhodnutí. Jedná se tak o srozumitelné a řádně odůvodněné rozhodnutí.

[17] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že námitky shodně vznesené v odvolání (rozkladu) a žalobě lze za určitých okolností vypořádat též souhlasným odkazem na to, jakým způsobem byly vypořádány v napadeném rozhodnutí. Shodně viz například rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, v němž kasační soud řešil naznačenou situaci ve vztahu k přezkoumatelnosti rozsudku Krajského soudu v Brně; žalobní a odvolací námitky se shodovaly a soud zde odkázal na rozhodnutí žalovaného. Je-li rozhodnutí žalovaného přezkoumatelné a zákonné, není praktické týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si osvojit se souhlasnou poznámkou.

[18] K námitce týkající se narušení hospodářské soutěže s ohledem na zanedbatelný podíl Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s. nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak činit mohl. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, publ. pod č. 1743/2009 Sb. NSS, zdůraznil, že § 104 odst. 4 s. ř. s. nesleduje omezení práv fyzických a právnických osob na přístup k soudní ochraně, nýbrž zachování kasačního charakteru řízení. Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze spravedlivě žádat, aby v souladu s principem *vigilantibus iura* uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení o žalobě, jestliže tak v té době učinit mohli. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším řízení ponесou případné nepříznivé následky s tím spojené. Žaloba stěžovatele neobsahuje argumentaci zpochybňující jeho vinu, tj. že jeho jednáním nemohlo dojít k narušení hospodářské soutěže ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže – shodně viz odst. 14 napadeného rozsudku. Pouze v hrubých obrysech lze tuto argumentaci vyčíst z poslední strany žaloby, ta však byla uplatněna toliko k údajně nesprávně stanovené závažnosti posuzovaného jednání ve vazbě na chybnou výši uložené sankce. Jelikož stěžovateli nic nebránilo, aby tuto námitku (zpochybňující výrok o vině v rozhodnutí žalovaného) v žalobě uplatnil, jedná se o nepřípustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s. Soud se jí proto nemohl zabývat.

[19] Pro úplnost ve stručnosti kasační soud uvádí, že již žalovaný v bodech 60 a následujících napadeného rozhodnutí zcela správně uvedl, že zakázaná vertikální dohoda spočívající ve stanovení minimálních či fixních cen pro další prodej představuje cílovou dohodu obsahující tzv. tvrdá omezení, která nejsou *per se* zanedbatelnými dohodami ve smyslu § 3 odst. 1 věty druhé zákona o ochraně hospodářské soutěže (shodně viz rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2017, č. j. 3 As 110/2016-90, a shodně též viz bod 17 napadeného rozsudku). Nelze proto za důvodnou považovat ani navazující argumentaci stran nesprávně

pokračování

zjištěného podílu stěžovatele na relevantním trhu, který tak v této souvislosti není podstatný a není potřeba jej zcela přesně zjišťovat.

[20] Stěžovatel dále namítl možný likvidační charakter uložené sankce, a to s ohledem na nesprávně určený obrat.

[21] K tomu kasační soud předně dodává, že uvedená námitka je ryze obecná, neboť hovoří toliko o „možnosti“ (hypotetické) likvidačního charakteru sankce, který ani nijak konkrétně nedokládá. Uvedenou námitkou se však již dostatečně zabýval jak krajský soud (viz bod 27 napadeného rozsudku), tak před ním zcela vyčerpávajícím způsobem též žalovaný v bodech 79 a následujících napadeného rozhodnutí. S tímto posouzením se kasační soud ztotožňuje a v podrobnostech na tyto body plně odkazuje.

[22] Nutno podotknout, že v žalobě ani v kasační stížnosti nebyl stěžovatel v této otázce nijak konkrétní a závěry žalovaného, resp. krajského soudu napadal především v obecné rovině. Z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel považuje uloženou sankci za citelnou; to ovšem ještě samo o sobě neznamená, že by mu pokuta přivodila platební neschopnost či ho donutila ukončit podnikatelskou činnost nebo ho dostala do situace, kdy by na dlouhou dobu bylo v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení pokuty, a zároveň by zde bylo reálné riziko, že se na základě této pokuty dostane do existenčních potíží. Jakkoli není uložená pokuta zanedbatelná, není současně v takové výši, aby bez dalšího – tedy sama o sobě – vedla k některému z naznačených důsledků požímaných judikaturou jako důsledků zjevně likvidačních; viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS. Pokutu je možno rozložit na splátky a při dalším podnikání, jakožto soustavné činnosti za účelem dosažení zisku, ji jistě lze v menších částkách postupně splatit, aniž by to stěžovatele zlikvidovalo. A pokud by teoreticky ani tak nebyl stěžovatel schopen pokutu splatit, je třeba korektně přiznat, že by to nebylo důsledkem pokuty jako takové. Přistoupení na argumentaci stěžovatele by ve své podstatě znamenalo, že je-li pachatel přestupku ve ztrátě nebo nedosahuje vysokého zisku, resp. je-li jeho finanční situace obecně nepříznivá, nelze tuto situaci dále prohlubovat uložením pokuty, což nelze akceptovat. Každá pokuta musí působit nejen preventivně, tj. musí přimět stěžovatele k nápravě, resp. odradit jeho i jiné osoby od páčání obdobných deliktů, ale též represivně, tzn., že by měla být do jisté míry citelná a zasáhnout určitým přiměřeným způsobem do poměrů stěžovatele.

[23] Závěrem lze dodat, že žalovaný i krajský soud zcela správně při hodnocení uvedené námítky vycházejí z konceptu „soutěžitele“, který zahrnuje nejenom samotného stěžovatele, ale i další propojené subjekty (shodně viz například rozsudek NSS ze dne 14. 9. 2020, č. j. 5 As 204/2019-62).

[24] Shodně Nejvyšší správní soud neshledal, že by napadený rozsudek nebo jemu předcházející rozhodnutí žalovaného bylo nedostatečně odůvodněno nebo vykazovalo znaky svévole, jak stěžovatel obecně namítl.

[25] Stěžovatel v této souvislosti napadal nesprávné určení délky trvání vytýkaného přestupku; tato argumentace míří výhradně proti rozhodnutí žalovaného. Tou se však zabýval již krajský soud v bodě 17 a následujících napadeného rozsudku; na její vypořádání

a na řádně odůvodněné závěry však stěžovatel nijak nereaguje. Kasační soud se závěry krajského soudu plně souhlasí, ostatně v kasační stížnosti nebyly nijak věcně zpochybněny a ve světle toliko zopakované žalobní námitky i nadále plně obstojí.

[26] Výše uvedené platí rovněž ve vztahu k námitkám směřujícím k nezohlednění údajných polehčujících okolností, a naopak nesprávného započtení přitěžujících okolností (úmyslu). Těmto námitkám se krajský soud zcela podrobně, adresně a vyčerpávajícím způsobem věnoval v bodech 22 a 28 napadeného rozsudku. Ani na tuto argumentaci stěžovatel nikterak nereaguje a svou žalobní námitku toliko opakuje též v kasační stížnosti. S argumentací krajského soudu se však kasační soud plně ztotožňuje. Absenci recidivy (resp. že stěžovatel nebyl doposud za uvedené jednání v minulosti trestán) nelze automaticky a bez dalšího hodnotit jako polehčující okolnost; případné opakované porušování zákona naopak může být přitěžující okolností.

[27] Stejně tak úvahy o úmyslné formě zavinění podrobně popsané v bodech 19 až 22 napadeného rozsudku (a tam citované konverzace mezi stěžovatelem a jeho odběrateli) jsou zcela správné. Dle Nejvyššího správního soudu shromážděné důkazy prokazují dostatečně, že postup stěžovatele byl koordinovaný a účelový – tj. úmyslný. Stěžovatel opakovaně vynucoval na svých odběratelích dodržování jím stanovených maloobchodních cen a jejich nedodržování sankcionoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[29] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2023

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu